

N:o 7.

Lejonriddarne *).

J. C. F. Hæffner.

Vi-kin-ga-sä-ten, ål-dri-ga lundar, Klippor, den e-vi-ga frihetens värn!

*) Afsjöngs första gången i anledning af freden med Danmark, såsom en skål för Svenska Arméén, vid en högtidlighet i Upsala, den 27 Februari 1814.

Fä-der-nesland! för--so-nin-gen stundar: Vau-lun-ders sö--ner

smi-da ditt jern. Trä-lar-ne qvi-da... Le--jo-net ry---ter;

Gullgul dess mahn på böl-jor--na fly---ter; Öf--ver de tren-ne

strömmarna bryter Le-jon-rid-dar-nes frälsande här. frälsande här.

Fine.

p

Och Val-ky-rian hö--jer fa-nan På de fält, der hon for-dom var

p

cresc.

skyddande gäst: Hennes ö-ga ly-ser banan, Der hon tumlar bland Sviar sin

f *p*

cresc. *f*

f

blo-di-ga häst. I spetsen ljungar Thor, Med hammarn ljus och stor, Och Carl

f

p

Johan så kallas den dundrande Gud: När han svingar A-sa-klingan, Tändes

p

stjernen af nor-den vid Thor-dö-nets ljud. I Thor-dö-nets ljud. *D. C.*

Heliga bloss! i slagningens bölja
 Speglar du åter ditt klarnade mod;
 Lifvets och dödens bränningar skölja
 Hjeltarnes ban med vexlande flod.
 Läskande strålar blodet på svärden,
 Målar i purpur frihet för verlden;
 Hämnad är jorden, lyktad är färden:
 Lejonriddarne sänka gevär.

Och Valkyriaö fäller lansen,
 Hennes blick glimmar stolt på de ätt-
 gode män,

I den blanka vapenglansen
 Känner Svea sitt altares flammor igen.

Två lejon draga Thor
 Till fjellen der han bor;
 Kring hans Carlvagn gå Ödets Gudinnor
 i vakt:

Och på hjessan, mellan stjerner,
 Tvenne kronor förherrliga hammarens
 makt.

Fraggande ljuda hornen tillsammans,
 Helsing åt Svithiods slipade stål;
 Mjödets och segrens, fädernas gamman,
 Skimra från brädden af sönernas skål.

Nornornas spjutskörd sjungande skära,
 Glöda för kärlek, blöda för ära:
 Det är de svenska svennernas lära,
 Lejonriddarnes kämpabegär.

Och Valkyrian inför slägten
 Löser hjelmen af kinden, på hvimlande
 hed:

I den ljusblå jungfrudrägten
 Sätter Sköldmön på domarehällen sig ned.

När hon omarmar Thor,
 Han sig fördubblad tror,
 Och hans hammare rädes ej gudarnes
 fall:

Vid hans hjerta hvilar tärnan;
 Deras brudliga fackla är norrskenet
 svall.

Herrskare-säten, trotsande öar.
 Klippor, de åldriga häfdernas värn!
 Susande skogar, vänliga sjöar!
 Nären vårt hopp, vår kraft och vårt jern!
 Hafvet, der Göthen bjudande gungar,
 Lejonets ram och lejonets ungar,
 Värja, som förr, mot stigmanna-kungar
 Lejonriddarnes fruktade skär.

P. D. A. Atterbom.